

Ár 2015, föstudaginn 13. febrúar, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir, Jóhann Tómas Sigurðsson og Oddur Ólason.

Fyrir er tekið **endurupptaka mál nr. 1/2014:**

M
gegn
F.

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 2. janúar 2014, með kvörtun sóknaraðila, dags. 2. janúar 2014. Með bréfi nefndarinnar, dags. 6. janúar 2014, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dags. 7. febrúar 2014. Var bréfið sent sóknaraðila, með bréfi nefndarinnar, dags. 7. febrúar 2014, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir bárust með bréfi, dags. 19. febrúar 2014. Var bréfið sent varnaraðila með bréfi nefndarinnar, dags. 24. febrúar 2014, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir bárust með bréfi, dags. 5. mars 2014.

Með úrskurði, dags. 4. apríl 2014, var kröfu sóknaraðila vísað frá á þeim grundvelli að kröfum sóknaraðila hefði aldrei verið hafnað af varnaraðila, sbr. 5. gr. samþykktu nefndarinnar. Sóknaraðili fór fram á endurupptöku málsins með bréfi, dags. þann 14. ágúst 2014, eftir að hafa mótttekið synjun varnaraðila á endurgreiðslukröfu sinni. Féllst nefndin á beiðni um endurupptöku. Með bréfi nefndarinnar, dags. 22. ágúst 2014, var varnaraðila gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Með bréfi dags. 27. ágúst 2014 vísaði varnaraðili í fyrri rökstuðning, dags. 7. febrúar 2014. Nefndin sendi varnaraðila frekari fyrirspurnir vegna málsins þann 11. desember 2014 og bárust svör hans 19. desember 2014.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar 13. febrúar 2015.

II.

Málsatvik.

Þann 16. apríl 2003 gaf A, út skuldabréf nr. X, að fjárhæð kr. 3.600.000, til FF. Varnaraðili hefur nú tekið yfir réttindi og skyldur FF skv. skuldabréfinu. Fasteign sóknaraðila, að B, var sett að veði á 4. veðrétti til tryggingar skuldabréfinu.

Þann 2. febrúar 2009 barst sóknaraðila greiðsluáskorun frá varnaraðila vegna skuldabréfs nr. X. Samtals nam fjárhæð kröfunnar kr. 3.225.970.

Fyrir liggja kvittanir fyrir viðskiptum, dags. 5. október 2009, 7. desember 2009 og 18. desember 2009 þar sem sóknaraðili greiðir gjalddaga skuldabréfs nr. X. Þann 5. október 2009 greiddi sóknaraðili kr. 38.919 vegna gjalddaga 1. júlí 2009 og 1. ágúst 2009. Þann 7. desember 2009 greiddi sóknaraðili kr. 45.313 vegna gjalddaga 1. september 2009 og 1. október 2009. Þann 18. desember 2009 greiddi sóknaraðili kr. 40.489 vegna gjalddaga 1. nóvember 2009 og 1. desember 2009.

Sóknaraðili hefur lagt fram yfirlit yfir hreyfingar á reikningum nr. Y og Z sem hann kveður hafa verið greiðslur vegna skuldabréfs nr. X. Útborganir af reikningunum voru framkvæmdar dags. 14. janúar 2010 kr. 48.315, 25. janúar 2010 kr. 76.972 (tilvísunarnr. Þ, skýring F), 15. febrúar 2010 kr. 48.545, 17. mars 2010 kr. 48.396, 9. apríl 2010 kr. 56.990 (tilvísunarnr. ÞÞ), 12. maí 2010 kr. 57.479 (tilvísunarnr. ÞÞ), 10. júní 2010 kr. 56.585 (tilvísunarnr. ÞÞ), 6. júlí 2010 kr. 56.274 (tilvísunarnr. ÞÞ), 10. ágúst 2010 kr. 56.156 (ÞÞ), 6. september 2010 kr. 55.783 (tilvísunarnr. ÞÞ) og 30. september 2010 kr. 55.523 (tilvísunarnr. ÞÞ). Samtals kveðst sóknaraðili hafa greitt kr. 741.730 vegna skuldabréfs nr. X.

Á árinu 2013 fór sóknaraðili þess á leit við varnaraðila að veðsetning á 4. veðrétti fasteignar sóknaraðila yrði ógilt og veðréttindum varnaraðila aflýst af eigninni sökum þess að varnaraðili hefði ekki fullnægt skyldum sem á honum hvíldu samkvæmt samkomulagi um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga. Krafa sóknaraðila var tekin til skoðunar og úr varð að varnaraðili féllst á að aflýsa veðréttindum sínum sem hvíldu á fasteign sóknaraðila.

Sóknaraðili lagði fram ódagsettan tölvupóst frá starfsmanni varnaraðila þar sem fram kom að bankinn vildi fá formlegt erindi þar sem krafist væri endurgreiðslu á greiddum gjalddögum lánsins sem hann hefði greitt sem eigandi veðsins þar til það var fellt niður. Þá hefur sóknaraðili lagt fram óundirritað skjal með yfirskriftinni „Staðfesting“ þar sem fram kemur að hann hafi komið til varnaraðila og farið fram á endurgreiðslu á kr. 741.730 sem varnaraðili hafi hafnað.

Sóknaraðili skaut málinu til nefndarinnar með kvörtun dags. 2. janúar 2014. Með úrskurði, dags. 4. apríl 2014, var kröfu sóknaraðila vísað frá. Sóknaraðili lagði fram bréf með kvörtun þar sem sóknaraðili fór fram á endurgreiðslukröfu við varnaraðila. Kröfunni var formlega hafnað af varnaraðila.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili kveður ekki rétt hafa verið staðið að lánveitingu á skuldabréfi nr. x sem var áhvílandi á fasteign hans, og fer hann því fram á endurgreiðslu greiddra gjalddaga. Sóknaraðili gerir kröfu um greiðslu að upphæð 741.730 kr. auk seðlabankavaxta eða vaxta samkvæmt skuldabréfi nr. X.

Með bréfi dags. 23. apríl 2014, fór sóknaraðili fram á endurgreiðslu varnaraðila að fjárhæð 741.730 kr. og voru greiðslurnar sundurliðaðar. Endurgreiðslubeiðni sóknaraðila var hafnað af hálfu varnaraðila í tölvupósti dags. 4. júlí 2014.

Sóknaraðili telur ekki rétt hjá varnaraðila að miða við að fyrningu hafi verið slitið þegar hann hafi lagt inn kvörtun til úrskurðarnefndarinnar 2. janúar 2014. Hafi hann leitað til umboðsmanns skuldara um að kanna gildi ábyrgðar. Hafi fulltrúi hans sent fyrirspurn til varnaraðila þann 3. október 2013 og beri að miða rof fyrningar við þá dagsetningu, þar sem þá hafi sóknaraðili fyrst átt rétt til efnda. Greiðslur vegna

skuldabréfsins séu því ekki fyrndar eins og bankinn haldi fram. Vísar sóknaraðili til 2. gr. og 5. gr. laga nr. 150/2007 um fyrningu kröfuréttinda.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili vísar í andmæli í bréfi dags. 7. febrúar 2014 þar sem varnaraðili krefst þess aðallega að kröfu sóknaraðila verði vísað frá úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki. Til vara krefst varnaraðili þess að kröfu sóknaraðila verði hafnað. Til þrautavara er þess krafist að varnaraðili verði úrskurðaður til að greiða sóknaraðila kr. 617.009.

Varnaraðili byggir á því að málatilbúnaður sóknaraðila sé svo óljós, illa upplýstur og kröfur sóknaraðila svo óskýrar að málið sé ekki tækt til úrskurðar, sbr. e-lið 1. mgr. 6. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki. Bendir varnaraðili á að málatilbúnaður sóknaraðila sé verulega vanreifaður að því er varði kröfur hans og málsástæður. Þannig sé krafa um greiðslu tiltekinnar fjárhæðar sem sóknaraðili hafi greitt af „ólöglegu ábyrgðarláni“ hjá varnaraðila á árunum 2009 og 2010 auk „Seðlabanka vaxta“. Í rökstuðningi og málavaxtalýsingu sóknaraðila sé ekki einu orði vikið að því á hvaða grundvelli sóknaraðili telji sig eiga kröfu á hendur varnaraðila né á hverju kröfur hans séu byggðar að öðru leyti. Varnaraðili byggir á að slíkur málatilbúnaður fari gegn e-lið 1. mgr. 6. gr. samþykktu úrskurðarnefndarinnar enda geri það að verkum að varnir varnaraðila verði að taka mið af öllum mögulegum málsástæðum og verði þar af leiðandi óljósari og ómarkvissari.

Varnaraðili byggir einnig á að fjárhæð endurkröfu sóknaraðila sé óljós en í því samhengi leggi sóknaraðili fram afrit ýmissa kvittana frá FF sem og útprentuð yfirlit úr netbanka L. Kvittanir frá FF beri með sér að vera tilkomnar vegna afborgana af skuldabréfi nr. X en hin útprentuðu yfirlit frá L gefi á hinn bóginn ekkert slíkt til kynna og því sé ómögulegt að ráða af þeim hvort hreyfingarnar séu vegna afborgana af skuldabréfinu.

Loks byggir varnaraðili á að vaxtakrafa sóknaraðila sé verulega vanreifuð og uppfylli ekki þær lágmarkskröfur sem gerðar séu til slíkra krafna skv. 11. gr. laga nr. 38/2001 um vexti og verðtryggingu og beri því að vísa henni frá. Vísist í þessu samhengi m.a. til dóms Hæstaréttar í máli nr. 238/2007.

Að öllu ofangreindu virtu telur varnaraðili að vísa beri málinu frá vegna óljóss málatilbúnaðar sóknaraðila.

Varakröfu sína byggir varnaraðili á að meginreglur kröfuréttar um fyrirvaralausar greiðslur leiði til þeirrar niðurstöðu að hafna beri kröfu sóknaraðila. Byggir varnaraðili á því að fyrirvaralausar greiðslur sóknaraðila af skuldabréfinu til varnaraðila hafi leitt til þess að varnaraðili hafi reiknað með og gengið út frá að greiðslan hafi verið endanleg og hagað sínum athöfnum í samræmi við það. Telur varnaraðili það leiða til þeirrar niðurstöðu að endurkröfuréttur sóknaraðila sé ekki fyrir hendi. Við mat á því hvort endurkröfuréttur sé fyrir hendi hafi dómstólar lagt mikið upp úr því hvort greitt hafi verið með eða án fyrirvara. Megi í því sambandi benda á dóm Hæstaréttar í máli nr. 255/1992. Varnaraðili telur fordæmisgildi þessa dóms Hæstaréttar hafa úrslitaáhrif fyrir niðurstöðu þessa máls, enda hafi hann staðfest mikilvægi þess að binda umdeildar kröfur fyrirvara.

Varnaraðili byggir jafnframt á að hann hafi verið í góðri trú um gildi veðsetningarinnar þegar hann hafi móttakið greiðslur sóknaraðila vegna gjaldfallinna

afborgana af skuldinni, enda hafi honum á þeim tíma ekki verið kunnugt um eða ljóst að atvik að baki veðsetningunni gætu leitt til þess að hún væri ógild eða ógildanleg. Sóknaraðili hafi engan reka gert að því að kanna eða afla upplýsinga um gildi sjálfskuldarábyrgðarinnar þegar honum hafi borist greiðsluáskoranir vegna vanskila á láninu. Sóknaraðila hafi verið í lófa lagið að gera fyrirvara við greiðslur sínar. Varnaraðili byggir á því að á þeim tíma er hann hafi móttengið hinar fyrirvaralausur greiðslur hafi honum hvorki verið ljóst né mátt vera ljóst að sóknaraðili teldi sig eiga endurkröfu á hendur honum. Telji varnaraðili að hafna beri kröfum sóknaraðila af þeim sökum.

Varnaraðili vísar til þess að sóknaraðili hafi sýnt af sér slíkt tómlæti við að krefjast ógildingar veðsetningarinnar og endurgreiðslu vegna greiddra afborgana að það eitt og sér eigi að leiða til þess að kröfu sóknaraðila verði hafnað. Sóknaraðila hafi borist fyrstu greiðsluáskoranir frá varnaraðila vegna vanskila skuldabréfs nr. X á árinu 2009. Sóknaraðili hafi ekki kannað réttarstöðu sína vegna veðsetningarinnar fyrir en undir lok árs 2013. Þetta tómlæti sóknaraðila hafi m.a. leitt til þess að hluti hinnar umkröfðu endurgreiðslu hafi fyrnt.

Þá mótmælir varnaraðili því í öllum tilvikum að krafa sóknaraðila beri vexti, annað hvort samningsvexti eða dráttarvexti. Almenna vexti skuli aðeins reikna af peningakröfu að það leiði af samningi, venju eða lögum, sbr. 3. gr. laga nr. 38/2001 um vexti og verðtryggingu. Varnaraðili telur að það bresti lagastoð til að úrskurða að krafan beri vexti skv. 3. gr. sbr. 4. gr. laga nr. 38/2001.

Varnaraðili byggir þrautavarakröfu sína á því að krafa sóknaraðila sé að hluta fallin niður fyrir fyrningu. Samkvæmt 3. gr. laga nr. 150/2007 um fyrningu kröfuréttinda fyrnist endurkröfur á fjórum árum frá því að krafan var efnd.

Bendir varnaraðili á að fyrningu sé slitið þegar kröfur séu lagðar fyrir kæru- og úrskurðarnefndir sem settar séu á fót af skuldara eða starfsgreinarsamtökum sem hann eigi aðild að eða með þátttöku þeirra, sbr. 2. mgr. 16. gr. laga nr. 150/2007. Varnaraðili telur að ákvæðið verði að túlka á þann hátt að fyrningu sé slitið þegar kvörtun sé lögð fram hjá úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki. Í þessu máli verði því að miða við að fyrningu hafi verið slitið 2. janúar 2014. Af því leiði að allar afborganir sem sóknaraðili hafi greitt af skuldabréfi nr. X fyrir 2. janúar 2010 séu fyrndar. Bendir varnaraðili á að umleitanir sóknaraðila og umboðsmanns skuldara vegna þessarar endurkröfu hafi ekki slitið fyrningu, enda fái það hvergi stoð í lögum um fyrningu kröfuréttinda.

Varnaraðili vísar til þess að sóknaraðili hafi lagt fram yfirlit um greiðslur sem hann hafi innt af hendi af skuldabréfi nr. X. Á yfirlitinu megi sjá að fyrsta greiðsla sóknaraðila hafi verið innt af hendi þann 5. október 2009, önnur þann 4. desember 2009 og sú þriðja 18. desember 2009. Samanlögð fjárhæð þessara afborgana sem séu fyrndar sé kr. 124.721 og komi í öllum tilvikum til frádráttar frá kröfu sóknaraðila sökum fyrningar, sbr. 3. gr. laga nr. 150/2007 um fyrningu kröfuréttinda.

Varnaraðili telur að 5. gr. laga nr. 150/2007 eigi ekki við í máli þessu, enda ræði þar um fyrningarfrest peningaskuldar skv. skuldabréfi eða peningaláni. Varnaraðili bendir á að fyrningarfresturinn eigi við um skuldarsamband kröfuhafa og skuldara en ekki um endurkröfur ábyrgðarmanns á hendur kröfuhafa. Því til stuðnings vísar varnaraðili einnig til 8. gr. laga nr. 150/2007. Þar komi fram almenn meginregla um fyrningu endurkrafna, en hún sé sú að hvers kyns endurkröfur fyrnist á fjórum árum frá því að kröfuhafi hafi fyrst getað átt rétt til efnda. Í máli þessu hljóti að verða að miða við að sóknaraðili hafi fyrst átt rétt til efnda þegar hann hafi innt af hendi

afborganir af skuldabréfinu vegna lánsveðsins og því hafi fyrningarfresturinn, sbr. 2. gr. laganna, byrjað að líða þá.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að endurgreiðslu ofgreidds fjár vegna greiðslna sóknaraðila af skuldabréfi nr. X, útgefnu af A til FF, nú varnaraðila.

Í 6. gr. samþykktá fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki er fjallað um þau mál sem nefndin fjallar ekki um. Í e-lið 6. gr. samþykktanna kemur fram að nefndin fjalli ekki um þau mál sem eru það óljós, illa upplýst eða kröfur aðila svo óskýrar að þau séu ekki tæk til úrskurðar. Varnaraðili krefst þess aðallega að kröfu sóknaraðila verði vísað frá með vísan til e-liðar 6. gr. samþykktá, þar sem málatilbúnaður sóknaraðila sé svo óljós, illa upplýstur og kröfur sóknaraðila svo óskýrar að málið sé ekki tækt til úrskurðar. Bendir varnaraðili á að málatilbúnaður sóknaraðila sé verulega vanreifaður að því er varði endurkröfu hans og vaxtakröfu.

Enda þótt málatilbúnaður sóknaraðila hefði vissulega mátt vera markvissari, verður að telja að sakarefnið liggja nægilega skýrt fyrir til að unnt sé að taka afstöðu til þess. Það leiðir af eðli nefndarinnar, sem ætlað er að gefa viðskiptamönnum fjármálafyrirtækja færi á að bera mál sín upp án verulegs kostnaðar, að ekki verða gerðar ríkar kröfur um vísan til réttarreglna eða önnur slík atriði í málatilbúnaði þeirra.

Það virðist liggja skýrt fyrir í máli þessu að sóknaraðili telur sig hafa ofgreitt fé af ógildu eða ógildanlegu veðláni sem hvíldi á eign hans. Krafan er studd gögnum um umræddar greiðslur. Varnaraðili er kunnugur reglum íslensks réttar um endurgreiðslu ofgreidds fjár og verður ekki talið að vanhöld á því að sóknaraðili reki hvernig þær snerta málið geri honum erfitt fyrir um varnir. Ekki virðist ágreiningur um málsatvik eða um ógildi lánsins, en varnaraðili ber fyrir sig framangreindar málsástæður sem taka má afstöðu til í málinu. Verður frávísunarkröfu varnaraðila því hafnað.

Varnaraðili byggir á því til vara að fyrirvaralausar greiðslur sóknaraðila, af skuldabréfinu, til varnaraðila hafi leitt til þess að varnaraðili hafi reiknað með og gengið út frá að greiðslan hafi verið endanleg. Því sé endurkröfuréttur sóknaraðila ekki fyrir hendi.

Almennt er viðurkennt að fyrirvaralaus greiðsla geti jafngilt endanlegu uppgjöri milli aðila og þá einkum hafi greiðandi jafnframt sýnt af sér tómlæti um leiðréttingu síðar. Er þess vegna gert ráð fyrir því að greiðandi greiðslu geri fyrirvara um réttmæti greiðslu vilji hann koma í veg fyrir að hún verði talin endanlegt uppgjör í þeim tilvikum sem honum megi vera ljóst að vafi geti leikið á um greiðsluskyldu. Talið er að réttur til endurheimtu ofgreiðslu geti skerast eða fallið niður fyrir sakir tómlætis greiðanda. Sóknaraðili greiddi varnaraðila greiðslur að fjárhæð kr. 741.730 vegna umrædds skuldabréfs á tímabilinu 5. október 2009 til 30. september 2010 og voru greiðslurnar inntar af hendi athugasemdalaust og án nokkurs fyrirvara um réttmæti greiðslunnar.

Hafa ber í huga aðstöðumun aðila. Stóð það varnaraðila nær að gæta þess að lánsamningur væri gildur. Varnaraðili er fjármálafyrirtæki, sem yfir sérfræðikunnáttu búi og hefur atvinnu af lánveitingum. Því má telja að varnaraðili hafi verið í betri aðstöðu til að meta lögmæti veðlánsins en sóknaraðili. Af þessum sökum verður því

hafnað að réttur sóknaraðila til endurgreiðslu verði skertur á þessum grunni, enda er ekkert fram komið um að sóknaraðili hafi dregið úr hömlu að leita réttar síns eftir að honum varð ljóst að vafi kynni að leika á um lögmæti lánsins.

Á árinu 2013 fór sóknaraðili þess á leit við varnaraðila og starfsmann umboðsmanns skuldara, að veðsetning á 4. veðrétti fasteignar yrði ógilt og veðréttindum aflýst af eigninni.

Talið er að á því tímamarki þegar skuldari greiðir kröfuhafa umfram það sem efni standa til, stofnist endurheimtukrafa til handa upphaflegum skuldara. Fyrningarfrestur þessarar nýju kröfu hefst um leið og hin upphaflega greiðsla fer fram og getur upphaflegur skuldari ekki farið fram á endurgreiðslu hins ofgreidda fjár, geri hann ekki tilkall til hennar áður en fyrningarfresturinn er liðinn.

Varnaraðili krefst þess til þrautavara að kröfu sóknaraðila verði hafnað þar sem krafan sé að hluta fallin niður vegna fyrningar. Með fyrningu er átt við að réttur kröfuhafa til að innheimta greiðslu úr hendi skuldara falli niður að meira eða minna leyti vegna aðgerðaleysis kröfuhafa við innheimtu kröfunnar. Endurheimtukröfur falla undir hið almenna ákvæði 3. gr. laga nr. 150/2007 um fyrningu kröfuréttinda og bera fjögurra ára fyrningarfrest. Því ber að telja frestinn frá þeim degi þegar ofgreiðsla fór fram, enda getur greiðandi í fyrsta lagi átt rétt til endurgreiðslu frá því tímamarki, sbr. 1. mgr. 2. gr.

Samkvæmt 16. gr. er fyrningu slitið þegar málið er lagt til ákvörðunar fyrir stjórnvald sem hefur sérstakt ákvörðunarvald til þess að ljúka deilu um ágreininginn, eða fyrir kæru- og úrskurðarnefndir, sem eru settar á fót af skuldara eða starfsgreinasamtökum sem hann á aðild að eða með þátttöku þeirra, eða eru settar á fót á grundvelli fyrirmæla í lögum. Erindi sóknaraðila til umboðsmanns skuldara og bréfaskipti þess embættis við varnaraðila gátu samkvæmt þessu ekki slitið fyrningu endurkröfunnar.

Þegar sóknaraðili skaut málinu til nefndarinnar með kvörtun dags. 2. janúar 2014, var fyrningu slitið. Því verður að telja að endurgreiðslukröfur hans vegna greiðslna sem voru inntar af hendi meira en fjórum árum fyrir slit fyrningu, það er fyrir 2. janúar 2010, teljist vera fyrndar að lögum.

Af yfirliti sem sóknaraðili lagði fram um greiðslur sem hann hefur framkvæmt af umræddu skuldabréfi má sjá að fyrsta greiðsla sóknaraðila var innt af hendi þann 5. október 2009, önnur þann 4. desember 2009 og sú þriðja 18. desember 2009 að samtals fjárhæð kr. 124.721. Verður því að telja að þessar greiðslur af skuldabréfinu séu fyrndar skv. 3. gr. laga nr. 150/2007 um fyrningu kröfuréttinda og koma til frádráttar kröfu sóknaraðila.

Í samræmi við 3. mgr. 5. gr. laga nr. 38/2001 um vexti og verðtryggingu reiknast dráttarvextir af kröfu sóknaraðila að liðnum mánuði frá því hann setti kröfu sína um útgreiðslu fram þann 2. janúar 2014, en ósannað er að hann hafi sett kröfu um endurgreiðslu fram fyrr en við það tímamark.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Fallist er á kröfu sóknaraðila, M, á hendur varnaraðila, F um endurgreiðslu ofgreidds fjár að hluta.

Greiðslur sóknaraðila á tímabilinu 5. október til 18. desember 2009 vegna skuldabréfs nr. X að fjárhæð kr. 124.721 eru fyrndar samkvæmt 3. gr. laga nr. 150/2007 um fyrningu kröfuréttinda og koma til frádráttar kröfu sóknaraðila.

Varnaraðili skal endurgreiða ofgreiðslur sóknaraðila á tímabilinu 14. janúar 2010 til 20. september 2010 vegna skuldabréfs nr. X að fjárhæð kr. 617.010 með dráttarvöxtum. frá 2. janúar 2014.

Reykjavík, 13. febrúar 2015.

Haukur Guðmundsson

Geir Arnar Marelsson

Jóhann Tómas Sigurðsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Oddur Ólason